

TRĂNG VỀ THÔN VỸ

VIẾT CHO NGƯỜI ALFA ĐỎ

Mai Hương Trần

*Trăng mùa xuân nơi xứ người quê lạ,
Của phố phường tấp nập bóng xe qua,
Trăng vẫn tỏ mỉm cười qua khe lá,
Hỏi nơi cũ trăng xưa còn nguyên vẹn
Ba mươi năm trăng vẫn trẻ chưa già!
Dấu có theo chân người xa ngàn dặm,
Trăng có khóc trong lòng xưa phố cũ?
Chuyện một người thương kín phủ trang thơ,
Trăng-về-thôn-Vỹ, rằng thấy lòng vui lạ!
Dấu trăng lu những tháng ngày âm đạm,
Hay trăng tròn nếm ngọt những đêm vui,
Xin thứ lỗi bởi lời thề không trọn ước ...*

*Mai Hương Trần (Xuân 2011)
viết cho người Alfa Đỏ*

Buổi chiều vừa đi học về , tôi ngạc nhiên thấy anh Thành đang đứng ngay cửa nhà ra lệnh (oai dễ sợ chưa!)

- Ni cô bé đi chợ liền nấu ăn cho ngon, để đãi khách có 2 niên trưởng của anh đi công tác ở lại nhà mình đừng để mang tiếng con gái Huế không biết nấu ăn đó nghe.

Chào ui ! anh hù tôi, anh tôi dư biết mẹ đã dạy cho chị em chúng tôi nấu ăn từ lúc 8 tuổi lận và đến 12 tuổi mẹ giao cho tôi lo một đám giỗ cả 50 người bà con đến dự, khi ra về mỗi người còn mang về gói bánh ngọt, mặn đủ thứ mà chị em chúng tôi phải chuẩn bị từ 3 ngày trước, anh cũng biết bạn mẹ nhờ tôi nấu chay cho đám giỗ 49 ngày tang để rồi sau đó bà đánh tiếng xin cưới tôi cho con trai bà.

Mẹ tôi thì lúc nào cũng luôn miệng “Con gái không biết nấu ăn, mai về nhà chồng người ta kêu mẹ ra chửi vì không biết dạy con“ làm cho tôi lúc nào cũng bị ám ảnh bởi ý nghĩ “bộ lấy chồng là cái gì ghê gớm lắm sao?”

Ăn cơm tối xong chúng tôi ngồi trước sân nhà chuyện trò, mẹ tôi rất hiếu khách nên lúc nào trong nhà cũng có đầy đủ trái cây, bánh kẹo hay thức ăn cho buổi tối, anh Thành giới thiệu về 2 niên trưởng, các anh kể cho tôi nghe về Đà Lạt. Anh H. hỏi tôi ngày mai có đi học không? tôi thưa ngày mai là ngày cuối niên học, tôi có tên dự thi đồ vui để học của lớp, và trường mời giáo sư Đại Học Sư Phạm để hướng dẫn chúng tôi chuẩn bị vào đại học, tôi trả lời chắc 12 trưa thì xong .

Buổi tối đó anh Thành mời 2 niên trưởng, chị tôi và tôi đi ăn kem, con đường Tây Thượng - Vỹ Dạ tháng Tư trăng chưa tròn nhưng rất sáng, hai bên đường những hàng cây buông rủ mờ ảo như những mái tóc dài liêu trai của một thời con gái.

Anh đi bên tôi kể cho tôi nghe chuyện quê anh ở Kiến Hòa, chuyện ba mẹ anh, anh kể thật nhiều về chuyện gia đình anh cho tôi nghe làm như anh đã quen tôi từ bao lâu rồi, có một thoáng ngạc nhiên trong tôi... nhưng tôi không dám nghĩ ... Và anh nói với tôi rằng trước khi đi công tác bạn anh bói bài cho anh và nói anh sẽ gặp người yêu ở Huế .

Buổi sáng trước khi đi dự lễ của trường, tôi thức dậy sớm ủi áo quần cho anh tôi, tính anh rất kỹ ủi áo là quần mà 2 ly là anh ủi lại, anh tôi đến bên tôi nói nhỏ:

- Em đem bạn em về giới thiệu cho niên trưởng H. đi, anh ấy chưa có người yêu, nhớ nghe ...

Anh muốn NT của anh ở Huế công tác chứ không vào Đà Nẵng, tôi biết ý anh tôi muốn giữ chân niên trưởng để anh có thời gian gần người yêu hơn.

Một giờ trưa tôi vừa về đến nhà anh H. đón tôi bằng nụ cười và ánh mắt thật tươi:

- Sao Hương về trễ vậy?

Tôi trả lời nhóm chúng tôi được giải thưởng nên thầy hướng dẫn lớp đi ăn chè Cồn, bỗng nhiên tôi thấy vui và huyền thuyên với anh, tôi nói cho anh nghe nhờ anh đã kể những địa danh Đà Lạt cho nên tôi đã trả lời trúng mấy câu hỏi.

Anh không đi chơi đâu cả mà chỉ quán quýt bên tôi suốt cả 2 tuần ở Huế, đi chợ về anh vô bếp phụ tôi nấu ăn làm tôi vô cùng ngạc nhiên, buổi tối tôi thường ăn ít cơm, anh cũng để ý hỏi, tôi trả lời vì ngồi học thi khuya tôi không dám ăn nhiều sợ nặng bụng, tôi nói cho anh nghe là tôi có hẹn ngày mai cô bạn đến nhà tôi chơi để giới thiệu cho anh, anh nhìn đăm đăm trong mắt tôi và trả lời:

- Anh chỉ muốn thương cô làm mai thôi, có chịu không? Bây giờ anh tin lời bói của bạn anh.

Tôi không trả lời cúi mặt e thẹn và bỏ chạy vào bếp uống một lần 2 ly nước lạnh.. Tôi nói cho anh Thành nghe, anh bảo:

- Anh nghỉ làm ngay buổi chiều mới về nhà anh giới thiệu em xong, niên trưởng H. nhìn em anh biết có chi rồi, buổi tối đi uống nước niên trưởng cũng bỏ mọi người đi sau với em, không đi đâu chơi hết chỉ ở nhà, vô bếp phụ nấu ăn với em nữa... thôi rồi đúng rồi “.

Anh còn nói thêm:

- Chịu đi cô bé niên trưởng của anh hiền hậu dễ thương lắm mà chưa có người yêu thật.

Tôi vờ hỏi “thiệt không đó” nhưng không cần anh tôi nói, tôi cũng đã thấy anh H. là người thật thà chân thật .. Mẹ và dì tôi cũng đều biết anh thương tôi bởi người lớn chỉ một thoáng nhìn thì họ biết ngay. Anh cả tôi đi học ở Sài Gòn cũng về nghỉ ở nhà tháng hè. Và cả nhà tôi ai cũng mến anh.

Anh đến Huế vào mùa trăng nên vườn nhà tôi thật đẹp sau mỗi buổi cơm tối, ba mẹ tôi và bà dì tôi ở Pháp về đang ở lại nhà tôi rủ anh chơi bài tứ sắc anh nhìn tôi như muốn hỏi tôi có đồng ý không? Có khi tôi gạt đầu, nhưng khi tôi lắc đầu thì anh từ chối không chơi.

Ba đưa chúng tôi dân ban A thề rằng lên đại học mới được yêu đương, tôi nhỏ tuổi mà nhỏ con nữa nhưng can cường nhất gạt bỏ tất cả đám con trai theo đuổi, có những tên “chai lì” thì tụi bạn đẩy tôi ra ứng chiến, tôi soạn nội quy bắt bạn tôi phải tuân theo, để rồi hôm nay tôi trở thành kẻ đầu hàng trước, bài thi ơi! người yêu ơi! biết rằng bi chừ

Anh bảo tôi “con gái Huế dễ thương thật” tôi cúi đầu e thẹn, sao với mấy “tên kia” tôi lại lí lắc, có khi còn làm ra vẻ kẻ cả để họ dưng theo tán tỉnh nữa, có người tự ái sau khi lấy cái bằng tú tài xong đăng vào Không quân để sáng sớm đứng trước cổng nhà tôi hỏi tôi rằng bây giờ đã lớn, chững chạc có quyền yêu được chưa, nhưng với anh tôi lại ngoan ngoãn như một con thỏ con bé nhỏ, bởi trong dáng dấp oai nghi phong trần của người lính với gương mặt dễ mến, những lời nói chân thật anh đã chinh phục được trái tim tôi.

Tôi thích im lặng ngồi bên anh nhìn vào đôi mắt anh, đôi mắt hiền hòa, đó là điều đã làm cho tôi cảm nhận tình yêu anh dành cho tôi, trời đã về khuya (bởi học bài xong tôi mới có thì giờ bên anh) trăng càng tỏ như đang mỉm cười, gió nhẹ nhàng như hơi thở, cây cỏ lặng yên như đang chứng kiến một chuyện tình thật đẹp, tôi tựa đầu vào vai anh dưới gốc dừa cao vút trong ngôi vườn nhà tôi, anh kể cho tôi nghe cuộc sống trong quân trường, 8 tuần huấn luyện, chinh phục đồi Lâm Viên, vừa học võ vừa học văn, anh nói cho tôi nghe thật nhiều, thật nhiều về mơ ước, những dự định về tương lai ... thật bình thường nhưng thật hạnh phúc.

Anh hôn tôi lên mái tóc tôi, đó là nụ hôn đầu đời của người con gái, không có một ngôn từ nào để diễn tả hết cảm xúc và tôi đã hiểu thế nào là tình yêu, để những tối lên giường ngủ tôi vẫn còn say mê bởi hương thương yêu còn lại, anh còn nhớ hay anh đã quên có bến bờ nào cho tôi êm ả hờ anh? mà ở nơi

đó tôi đã thấy hạnh phúc như trùng trùng lớp lớp ... Mà mắt nào đã nhìn tôi với yêu thương cao ngút, để hương hoa ùa đến bữa quanh lấy ước vọng cho tôi được mỉm cười mãn nguyện khi nụ hôn đầu đời khó mà quên qua bao tháng năm thăng trầm còn lại của một đời người

.....Bây giờ ở nơi nào đó trên trái đất này có bao giờ anh nghĩ đến tôi không? có nhớ những đêm trăng Thôn Vỹ, những bãi cỏ xanh còn trinh nguyên, có gió thì thào như đang hát một bản tình ca, có những giọt sương khuya như môi mềm dịu ngọt để anh và tôi ngồi ngắm trăng cười qua khe lá nghe anh nói chuyện tương lai

Mai Hương Trần (Vancouver)